

La força del Toni

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: David Carretero

Hi havia una vegada, un regne que tenia un rei. També tenia un exèrcit de soldats forts i valents que dia sí, dia també, havien de sortir a esbatussar-se amb algú.

—Ei, espereu! Que us oblideu de mi! —cridava el Toni tot perseguint-los amb la seva espasa de fusta. El Toni era un soldat més aviat prim i escanyolit que sempre arribava tard. “On han anat?”, es preguntava. Però per més que mirés a tort i a dret, ningú li donaria cap resposta. Tothom pensava que el Toni era massa escarransit per ser soldat. Però a ell se li havia ficat a la closca que, tard o d’hora, els demostraria que era molt fort.

En aquell regne, com en tants d’altres, patien una desgràcia terrible. Des de feia anys un os horrible es menjava tota la mel de la contrada. Tothom havia de celebrar els aniversaris amb pastissos amargs i caramels salats, i les àvies explicaven que l’os havia promès compartir la mel amb aquell que fos més fort que ell. Però fins aleshores cap guerrer l’havia guanyat. “Ningú el podrà vèncer” deia la gent, però el Toni acabava de prendre una decisió.

—Majestat, jo lluitaré amb l'os—Va dir tot decidit, plantant-se davant del rei.

Però aquest se'l va mirar de dalt a baix i va pensar que un noi tan poca cosa no hi tenia res a fer amb aquella bestiota enorme que els tenia a tots ben esporuguits.

Ningú recorda quan va ser que aquell os golafre i egoista havia arribat a la contrada, però de seguida van descobrir que li agradava tant la mel, que les abelles havien de passar-se dia i nit fabricant-ne. Però l'os no en tenia mai prou.

Un matí, el Toni va fer el cor fort i va sortir a trobar l'animal. Va caminar un bon tros per camins de muntanya i, quan ja pensava que no el trobaria, va sentir un grunyit i va distingir al lluny, el cos enorme de l'os. Aleshores va adonar-se que era cert el que la gent deia. Aquell animal era l'os més gran i ferotge que havia vist mai, però el Toni no pensava rendir-se, així que va continuar avançant mig espantat i a poc a poc.

Tot d'una, de darrera uns matolls va aparèixer la bèstia furiosa.

—Qui ets? I per què interromps el meu àpat? — va protestar l'os cridant.

—Sóc el Toni, i he vingut a demostrar-te que puc ser més fort que tu.

A l'os se li va escapar una mica el riure quan va veure aquell nyicris. Però bé li havia de donar una oportunitat.

—Seràs més fort que jo si ets capaç d'aixecar aquesta pedra— va dir l'os. I al pobre Toni no li va quedar més remei que llençar l'espasa a terra i aferrar-se amb totes les seves forces a aquell roc. Però res, pesava tant que no el va moure ni un mil·límetre.

El Toni va tornar a casa tot moix. I si la gent tenia raó? I si era cert que de tan escanyolit no tenia força? Però no, amb un cop de vent es va treure aquella idea del cap. Demà segur que ho faria millor.

Tan bon punt va sortir el sol, el Toni va tornar a la muntanya a buscar l'os. L'animal es va sorprendre al veure'l.

—Què hi fas aquí un altre cop? —va rugir enfadat.

— Ja t'ho vaig dir. —va respondre el noi—He vingut a demostrar-te que puc ser més fort que tu.

—No en vas tenir prou, ahir? —va replicar l'os—Seràs més fort que jo si ets capaç de moure aquest tronc.

El Toni no es pensava rendir, així que es va agafar a la fusta amb totes les seves forces. Però res, per més que empentés i estirés, aquell tronc era massa gros.

Els dies van anar passant, i el Toni cada matí es presentava al bosc amb la intenció de vèncer a l'os. Però cada vespre tornava a casa trist i decebut, amb una sola idea al cap: demà segur que ho faré millor.

Una nit, els núvols es van rebregar i recargolar deixant anar una gran tempesta. Per tot arreu es sentien llamps i trons, i un llampec va trencar una branca, amb tanta mala sort, que va aixafar al pobre os. L'animal va quedar malferit, i tot i la seva força, ara no es podia moure.

L'endemà, quan el Toni el va anar a buscar per enfrontar-s'hi, el va trobar dèbil i espantat.

—Ara ja pots agafar la mel—va dir l'os— i dir a tothom que m'has vençut.

Però el Toni, enlloc de fer-ho, va apropar-se al tronc i empenyent tant fort com va poder, va aconseguir apartar-lo.

L'animal seguia ferit però el Toni no el va deixar sol i es va quedar al seu costat per cuidar-lo.

—Quan estiguis prou fort, podem tornar a lluitar— va dir el Toni.

Però l'os el va mirar.

—Em sembla que no caldrà. La teva fortalesa és la teva capacitat d'esforç. No et rendeixes mai i això et fa més fort i poderós que qualsevol altre. Fins i tot més fort que jo.

A partir d'aquell dia, l'os i el Toni es van fer amics. L'animal cada dia es trobava una mica millor i amb la paciència del noi, a poc a poc va tornar a caminar.

El primer que van fer per celebrar la seva recuperació va ser un bon tiberi de mel i l'os va acceptar ser ell mateix, qui oferís el dolç a la gent del regne.

Ni us imagineu l'alegria que va tenir tothom quan van veure aparèixer aquella muntanya de mel. Es va preparar una festa i el rei va anunciar que el Toni seria nomenat cavaller. Però el noi va dir que ja no calia. Ja no havia de demostrar res a ningú. Estava content de ser un nyicris. I des d'aquell dia tots els nens i nenes del poble van aprendre que si insistien i s'esforçaven, podien vèncer qualsevol os que se'ls presentés.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu Barcelona amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital